

Štěpán Neuwirth (1944)

Novinář, publicista, spisovatel. Do literatury vstoupil v r. 1971 autobiografickým románem Pazderna. Další část tvorby věnoval dětem: Srna z olšového mlázi (2 vydání), Smrt číhá v tůni, Paseka živých jelenů, Pohádky s vůní luk a lesů. Z přírodních námětů čerpají knihy pro dospělé: Povídky od loveckého krbu (3 vydání), Toulky nejen s kulovnicí, Ostroretky v proudu, Lovci v krajině divokých sviní (2 vydání), Vyznání krajině. Z jedenáctiletého působení ve funkci tiskového mluvčího Fakultní nemocnice Ostrava vytěžil knihu Tep nemocnice, která získala v roce 2003 prestižní literární cenu E.E.Kische, udělovanou v oblasti literatury faktu. Toto téma později rozšířil knihou Puls nemocnice (2 vydání). Jako spoluautor se podílel na vzniku monografie Zemědělské družstvo v Polance nad Odrou. Spoluautorsky rovněž přispěl do antologie mysliveckých povídek v knihách Myslivecká vyznání a Z lesů, luk a strání.

Zatím posledním autorovým dílem je kniha Dříve než zemřou řeky.

Vybral jsem si kamenitou pláž, kolo položil na mokré oblázky, z batohu vytáhl nízkou stoličku a sesadil prut. V pobřežních houštinách pípali ptáci, mezi břehy ještě bylo šeravo, špička prutu se pohupovala pod tíží olůvka, žížala se kroutilá na háčku, když jsem naslepo nahodil. Malinko to kdesi šplouchlo, jak olůvko rozrazilo hladinu. Usadil jsem se na židličce, rukojeť prutu držel v obou rukou, špička mířila téměř kolmo vzhůru. Teď jsem byl spojen s řekou; bylo to jako spojení se ženou, povznášející pocit, kdy jedna bytost prorůstá druhou, obě těla se zmitají v křečovitě extázi, muž vsévá své sémě a pocituje přitom rozkoš jako při stvoření světa. Proud řeky mě pohlcoval i na dálku, voda rozechvívala napnutý vlasce, byla to hra na jednu strunu, ale hra mistrovská. Bedřich Smetana tak nějak rozezněl Svatojánské proudy a učinil je nesmrtečnými. Ale neuměl složit hymnus všech rybích osádek, které kdy těmi proudy propluly, protože asi nebyl rybářem.

Řeka mě probrala ze snění. Nejprve TO jemně zatáhlo, ještě jednou a pak – špička prutu se ohnula pod silným tahem ryby.

Zasekl jsem. V dálce, někde tam, kde začínal proud mizet v hloubce, na konci vlasce visela ryba. Vstoupil jsem do řeky a šel rybě vstříc. Její tělo blýskalo pod hladinou, bylo chvílemi stříbrité, chvílemi zelenkavé, chvílemi černavé. Poslední přitažení, podložení podběráku a v síti se zhoupla nádherná parma.

Tah ryb trval ještě dvacet minut, pak se ryby stáhly do skrýší a já zůstal se svým úlovkem sám. Vezírek pohlávil v proudu, ryby byly hlavami obrácené k hloubce, ale byly klidné, vyrovnané s osudem.

Pomalů jsem jednu po druhé vytahoval ze sítky a vracel jim svobodu. Přijaly ji stejně, jako ji přijala dívka, která usoudila, že na vážný vztah má ještě řídko času. U řeky mi došla její moudrost. „Ještě poznáš mnoho dívek,“ řekla na naší poslední schůzce. „Ani ty, ani já nemáme kam spěchat. Teprve začínáme žít...“

Držel jsem poslední parmu v obou rukou. Byla to ta největší. Lapala po dechu, jemně vrněla – znělo to podobně jako zadrhující se uzávěr. Poklekl jsem k vodě, opatrně položil parmu do oderského šumění a – rozevřel dlaně. Nehnula ani ploutví, pouze se nechala stáhnout proudem a následovala tok řeky, jako kdyby nevěřila, že člověk je schopen velkorysosti. Nemohla tušit, že byla obětinou, mou prosbou i vírou v lepší příští.

ISBN 978-80-7329-279-9

dříve než zemřou řeky

Štěpán Neuwirth

Štěpán Neuwirth ■ dříve než zemřou řeky

Knihy Dříve než zemřou řeky je od prvního řádku až do poslední tečky napínavým dějem, který se odehrává na břehu pozoruhodné říčky, ale také v brakických vodách Baltu. Autor nedá šanci čtenáři vydechnout. V časovém rozpětí od roku 1959 až do roku 2011 se ve zdánlivě idylickém prostředí nádherné přírody Poodří odehrávají poznenáhle, ale drastické proměny nejen řeky a krajiny, ale také společnosti. Autor využívá jak licence spisovatelské, tak rovněž své původní profese novináře a publicisty. Jeden z blízkých přátel mu napsal: „Nezávidím Ti, že vidíš tak daleko a do hloubky. Přál bych si, aby čtenáři pochopili i to, co je napsáno mezi řádky. Přes všechnu krutost doby však dáváš naději. Netušíš, jak jsi tím mne – a doufám, že i budoucí čtenáře – dokázal povzbudit...“